

HISTÒRIES QUASI VERÍDIQUES

JO NO ERA EL BOU

No sabia si era pel matí o per la vesprada. No recordava si havia acabat de dinar i m'havia recolzat una estona fruit d'una llarga i pesada migdiada estiuenca o em despertava després d'una d'aquelles nits en les que els malsons s'apoderen del subconscient i es passen tota la nit donant la tabarra amb persecucions, caigudes i esglais mentre u no fa més que donar voltes pel llit i embolicar-se amb els llençols. Fora com fora el meu cervell va començar a retornar-me cap a la llum i la realitat. Em trobava atabalat i no sabia ni que havia passat ni on em trobava. Abans d'obrir els ulls vaig intentar recordar, ¿era dilluns pel matí i em tocava anar a treballar?, ¿pot ser fora diumenge?, millor opció. Vaig provar d'allargar la mà dreta per tal de trobar l'interruptor del llum de la tauleta de nit per tal d'encendre-la i retrobar la realitat. Però, ni vaig trobar la superfície polida de la tauleta ni el llum ni la claueta. Tampoc no em notava els dits, no podia obrir la mà i el que apercibia era una espècie d'humitat que em recobria el braç i tot el cos. Açò ja era massa. Vaig decidir obrir els ulls, cosa que feu poc a poc, amb certa precaució, amb una intensa por sobrevinguda de sobte.

Potser siga dissabte de mati -vaig pensar- anit degué anar-me'n de marxa i beure en excés. Estava clar! no tinc remei, sempre em propose no beure massa, no passar-me'n. En eixos cavil.laments estava quan vaig notar que alguna cosa em llepava el front, una i una altra vegada. Ara sí que vaig haver d'obrir els ulls ràpidamente i el que vaig veure no em va aclarir res. Seguramente continuava dormint, seguia dins d'un mal somni.

Una vaca em llepava el cap, després l'esquena i no contenta amb això m'empentava amb el morro per a que m'alçara. Ho vaig fer per a no contradir-la i em vaig trobar al bell mig d'una enorme extensió de terreny plena de bous i vaques,

per tot arreu. La vaca lleposa no s'apartava del meu costat i jo, que no sabia bé com caminar a quatre potes, no podia fugir molt lluny d'ella. Vaig provar una altra volta en despertar amb totes les meues forces. Res, no havia forma. Passaren hores i allò continuava igual, jo de jò nec i la vaca al meu costat bandejant de mi els altres congèneres que intentaven apropar-se'm a olorar-me. Va començar a entrar-me fam i, no trobà més solució ni vaig tenir més remei, arrimà el meu cap a la panxa d'aquella vaca que em va rebre plena de satisfacció oferint-me els seus esplendorosos braguers dels que em vaig nodrir de l'aliment que necessitava.

I així van anar passant els dies, les setmanes, els mesos i els anys. Sense més remei tingué que fer-me a l'espantosa idea de que, per alguna estranya raó que no encertava a explicar-me, havia deixat de ser home i era bou. Sabia que havia sigut home, que havia viscut com a persona, que m'havia gitat un dia com a ésser humà i m'havia despertat a l'endemà com a bou. Però no podia recordar res més, ni el meu nom, ni el lloc on vivia, ni entendre'm amb les persones que de tant en tant se m'apropaven em miraven de cap a cua i em dien coses. Res de res, vaig aplegar a conformar-me esperant, això sí, que un altre dia el fenomen es produiria a l'inrevés: m'adormiria com a bou i em despertaria com a persona. Però eixe dia no arribava mai i la meua penosa i avorrida vida de bou continuava jorn rere jorn. Menjava, herba i embafosos pinsos, passejava pel camp, me mullava quan plovia, dormia sota les estrelles i, fins i tot, vaig intimar amb alguna que altra vaca; de vegades l'instint de bou ultrapassava a la meua profunda i perduda condició humana.

Una lluminosa albada tot allò va acabar. Em van apartar de la resta dels que havien estat els meus companys i companyes al llarg de, al menys, quatre anys. Varen carregar-me damunt d'un vehicle i després de llargues i incòmodes hores de viatge van dipositar-me dins d'un recinte allargat i estret al costat d'altres tres bous que estaven tan espantats com jo.

Hores més tard s'obrí la porta i em convidaren, de males maneres, a eixir d'allí. Una vegada fora em vaig trobar de cop amb un munt de gent que em rodejava i em cridava. Lluny d'astorar-me la situació em resultava familiar. Per alguna raó que no m'explicava sabia que dins d'aquell aldarull estava la resposta a la meua desgraciada situació i possiblement la solució al meu problema.

Vaig començar a caminar cap a la gent, primer poc a poc, després de pressa. A cada pas, a cada nova imatge que reconeixien els meus ulls les neurones de bou anaven lligant més i més pensaments humans.

Jo coneixia aquell lloc, sabia que em trobaria si girava un determinat cantó, si

anava cap a determinat carrer, si mirava cap a determinat lloc.

I vaig recordar, i el record m'espantà de tal forma que quasi em desmaie i caic damunt d'un xicot que se m'havia arrimat massa. Jo, jo... jo no era bou. Millor dit, no sempre havia sigut bou. Jo era un xic jove i ben paregut anomenat Joan, jo tenia una núvia, jo treballava en una empresa ceràmica de molt de renom, jo pertanyia a la comissió de festes, jo era el president d'una penya d'aquell poble i membre principal de la comissió de festes, jo... solia anar amb la meua núvia a berenar al cadafal de la penya les vesprades de festes. Sense pensar-ho dues vegades em disposà a dirigir-me cap al lloc on havia de trobar-se la clau a tot aquell arcà.

Cuitosament enfilà cap al carrer on sabia que estaria muntat el cadafal de la mena penya. Em vaig plantar al seu davant, no li havien canviat el disseny; sobre un fons groc destacava amb grosses lletres grogues el nom de la penya: "Els borinots". El cadafal es trobava de gom a gom. Els meus amics, les meues amigues i la meua núvia molt acaronada amb un xicot de pel roig i cara blanca... ¿d'alguna cosa si que m'anava el ser bou!

Tots em miraven i em cridaven i em deien coses, però ningú no em reconegué. Vaig esforçar-me en parlar i no vaig poder. El que sí que vaig poder es veure com la meua núvia apropava els llavis a l'orella del seu acompanyant i escoltar com li deia "quan més note la falta de Joan és quan veig els bous de rebuig que ens porten. No hi ha dret! Quan ell formava part de la comissió això no passava. Si no s'haguera mort...!".

JOSÉ VTE. MENEU

